

Cena **15** lir

Srditi boji pri Hanoju

Močni napadi Hočiminhovih čet - Danes v francoski skupščini kratko glasovanje o zaupnici Plevenovi vladi

Vabilo na naročbo za leto 1951

za vse leto . . .	2600	lir
za pol leta . . .	1400	lir
za četrto leta . . .	750	lir
za en mesec . . .	260	lir

*Cunjasti imperializem
(Imperialismo straccione)*

Reševanje malih problemov

Zakaj je Dijaški dom v Gorici dvignil toliko prahu v šovinističnih listih

Razgovor z njim je pokazal, da je najdbi pripisoval pomen tudeža in božjega migljaja. Da mu je neki notranji glas, ko je kupil zofo, govoril »Poglej, kaj je v zofi, v predalu!« Baj je tudi v sanjah videl angela, ki mu je naravnost velel: »Odpri predal pri zofi!« Ubogal je.

In ko je videl tam miniaturni zložljivi tridelni oltar z vdolbino za tabernakelj, je pokleknil pred zofo ter dolgo gorote molil in hvalil Boga; imel je to za migljaj z neba, naj okrasí z njim cerkev v Vrsovcih.

»To nas ne zanima«, je dejal vojni kurat, »takšno reč, ki ni bila vaša, bi bili vi moralí oddati na policijo, ne pa v kako preklemsko zakristijo.«

»Zavoljo tega tudeža«, je dodal Svejk, »utegnete imeti se sitnosti. Kupili ste zofo, ne pa oltar, ki je last vojaškega erarja. Takšen migljaj božji bi vi lahko presneto drago plačali. Vi bi ne smeli na angela nič dati. Nekí človek v Zhori je tudi izoral neakšen koltih, ne nič, ki ni bil ukraden v cerkvi in tam ko se je oblačil: mislih. Domnevali so, da je ukraden v cerkvi, ne pa reval.«

»Na račun vohal iz surovo, hvala iz Chotjebora je ko se mu je v rok Ubogega stare več se ni zagovarjal vso zadevo. Vrsovski župnik začel posovati, saj bi previdet. Še s tem posledenjal in se nejevo je človek v najboj. V predobli st

Ob novoletni jelki je povezano vse ljudstvo Istrskega okrožja

se torej srečala. On, zastopnik božji med

...jskega orožja, kakor
... podobno.
...kale pohodne stotnije
... se peljala se po
... in nato še po druge
... di steklenico mašnega
... ni kar tako.

VI bi njal in se nejevoljno oblačil, »ljudje se spomnijo umirati, ko zoral je človek v najboljšem spanju.«

»Az se nicesar ne bojim, gospod reidkurat, nič ministranja.«

Handwritten text: *Handwritten text, possibly a signature or name, partially obscured by the binding edge.*

Razgovor z njim je pokazal, da je najdbi pripisoval pomembno vlogo v božjega migljaja. Da mu je neki notranji glas, ki kupil zofo, govoril: »Poglej, kaj je v zofi, v predalu!« Ba je tudi v sanjah videl angela, ki mu je naravnost velel: »Odpredal pri zofi!« Ubogal je.

In ko je videl tam miniaturni zločljivi tridesletni oltar z vidno za tabernakelj, je pokleknil pred zofo ter dolgo grozljivo molil in hvalil Boga; imel je to za migljaj z neba, naj okrepi z njim cerkev v Vrsvicah.

»To nas ne zanima«, je dejal vojni kurat, »takšno reč, ni bila vaša, bi bili vi morali oddati na policijo, ne pa v kakšno preklemansko zakristijo.«

»Zavoljo tega čudeža«, je dodal Svejč, »utegnete imeti sitnosti. Kupili ste zofo, ne pa oltar, ki je last vojaškega vrhovnega poveljstva. Če bi bil oltar, bi ga lahko presneto drago plačali. Vi ste smeli na angelo nič dati. Nekaj človek v Zhoři je tudi izobilno nekega kralja ne videl, ki je bil ukraden v cerkvi in v

spravljani za boljše case, ko se bo na to pozabilo; tudi on je imel to za božji migljaj in, namesto da bi ga bil raztopil, je še s kelikom k gospodu župniku, čes da ga hoče podariti cerkvi. In gospod župnik je mislil, da se je v njem prebudila slaba vest, poslal je po župana, zupan po orožnike in mož je bil po nedolžnem obsojen zaradi svetokraje, ker je venomer blebeta nekaj o čudežu. Hotel se je rešiti in je tudi pravl o nekakšnem angelu ter zapletel v to celo Devico Marjo in dobil deset let. Najbolje storite, če greste z nama k tukajšnjemu župniku, nama vrne erarni imetek. Vojni oltar ni mačka ali stara nogavica, ki jo lahko podarite, komur hočete.»

Stari mož se je tresel po vsem životu in sklepetal z zobmi, ko se je oblačil: «Zares nisem nič hudega ali slabega imel v mislih. Domesnal sem, da bi mogel tako prispevati k okrašitvi naše revne cerkvice v Vrsovicah.»

«Na račun vojaškega erarja, kajpake,» je rekel Svejk tedi in surovo, «hvala lepa za takšen božji migljaj. Neki Pivnjak iz Chotobrega je imel nekoli tudi za božjo voljo in božji migljaj, ko se mu je v roke zapletel povodec z tujo kravo.»

Ubogega starega moža je to govorjenje docela zmesalo; ni več se ni zagovarjal, skušal se je čim hitreje obleči ter opraviti svojo zadevo.

Vrsoviski župnik je še spal in, ker ga je hrup prebudil, je začel psovati, saj je v zaspanosti mislil, da mora iti nekoga previdet.

«S tem poslednjim oblem bi tudi dalj lahko mir», je godrnjal in se nejevoljno oblačil, «ljudje se spomnijo umirati, ko je človek v najboljšem spanju.»

V predstbi sta se torej srečala. On, zastopnik božji me-

vršovskim civilisti – katolicami, ter drugi zastopnik božji na zemlji pri vojaškem erarju.

Povsem pa je bil to spor med civilistom in vojakom.

Župnik je trdil, da vojni oltar ne spada v zofo, vojni kurat pa je dejal, da spada potemtakem še manj v zakristijo cerkve, kamor hodijo sami civilisti.

Svejk je delal pri tem razne opazke, češ da je lahko bogatiti revno cerkev na račun vojaškega erarja. »Revno« je rekel v narekovanju.

Naposed so šli v zakristijo in župnik je izročil vojni oltar na tole potrdilo:

»Prejel sem vojni oltar, ki je po naključju prišel v cerkev na Vršovicah.

Vojni kurat Otto Katz.»

Slavni vojni oltar je bil izdelek židovske tvrdke Moritz Mahler na Dunaju, ki je izdelovala vse mogoče mašne potrebšline in verske predmete, kakor molke in svetniške podobice.

Oltar je bil zložen iz treh delov, na vsakem je bilo mnogo zlate pene kakor na celj slavi svete cerkve.

Svejk je srečno naložil oltar v kočijo, sam sedel h kočijažu na kozla, vojni kurat pa je v kočiji udobno položil noge na oltar.

Svejk se je zabaval s kočijažem o vojni. Kočijaž je bil rebelant. Delal je razne opazke o zmagi avstrijskega orožja, kakor n. pr. »Če to so vam na Srbskem tekili« in podobno.

Na vežbalšču so medtem nestrpno čakale pohodne stotnije. In dolgo so čakale. Zakaj kurat in Svejk sta se peljala še po drugi mašni potrebšline v samostan, tveštvu tudi steklenico mašnega vina. Iz tega se vidi, da brati vojno mašo nj kar tako.

«Midva delaša to, kakor pač nanese», je rekel Svejčkovičaužu.

In prav je imel. Ko so se namreč že pripeljali na vezbališče in bili pri podjuž z leseno ograjo in mizo, na katero je bilo treba postaviti vojni oltar, se je pokazalo, da je kurat pozabil na ministranta.

Ministriral mu je vselej isti pesec, ki pa se je dal rajši premetisti k telefonu ter se odpeljal na fronto.

«Nič ne dé, gospod feldkurat», je rekel Svejčk, «bom pa jaz ministriral.»

«Pa znate?»

«Nikoli še nisem», je odgovoril Svejčk, «ampak poskusi se lahko vse. Danes je vojna in v vojni delajo ljudje take reči, o katerih se jim prej še sanjalo ni. Nekakšen neumen et cum spiritu tuo na tisti vaš dominus vobiscum bom že skupaj spravil. In potem mislim, da ni nič težkega hoditi okoli vas kakor mačka okoli vrele kafe. Pa roke vam umivati in nalivati iz kangleice vino...»

«Dobro», je rekel vojni kurat, «toda vode mi ne nalijte! Rajši si takoj natočite tudi v drugo kangleico vina. Sicer pa vam bom vsakokrat povedal, kdaj pojdit na desno in kdaj na levo. Če bom prav po tihem zazvilgal enkrat, pomeni to na desno, dvakrat na levo. Z masno knjigo se vam tudi ni treba dosti ukvarjati. Sicer pa je vse skupaj igrača. Ali nimatereme?»

«Jaz se ničesar ne bojim, gospod feldkurat, nič ministranja.»

(Nadaljevanje sledi)

(Nadaljevanje sledi)

